

Răsplătirea ta eternă

Triumf și lacrimi înaintea
scaunului de judecată al lui Cristos

Răsplătirea ta eternă

Erwin W. Lutzer

Editura Casa Cărții, Oradea
2008

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Your Eternal Reward*, copyright © 1998 by Erwin W. Lutzer. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Răsplătirea ta eternă

Copyright © 2008 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUTZER, ERWIN W.

Răsplătirea ta eternă / Erwin W. Lutzer. - Oradea:

Casa Cărții, 2008

ISBN 978-973-8998-38-4

28

Traducerea și editarea: Sofia Gheorghe

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

*Soției mele,
Rebecca Anne,
a cărei dragoste pentru Cristos
și slujire atentă a celor din jur
îi fac pe toți cei care o cunosc
să fie convinși de faptul că „răsplata ei va fi mare”*

CUPRINS

1. Lacrimi în cer	9
2. Tū vei fi acolo	27
3. Ce putem câștiga	47
4. Ce putem pierde	67
5. Ce va căuta Cristos	93
6. Ce vei lua cu tine	113
7. Aleargă ca să câștigi	127
8. Stai la coadă ca să-ți primești răsplata	143
9. Domnește cu Cristos pe veci	159
10. Marele Tron Alb al Judecării	181

LACRIMI ÎN CER

Lacrimi în cer!

După părerea multor creștini, *lacrimile și cerul pur și simplu* nu merg împreună. Ca războiul și pacea, lumina și întunericul sau sănătatea și boala, aceste două lucruri pur și simplu nu pot coabita.

Însă eu cred că există motive temeinice pentru care vor exista lacrimi în cer. E foarte posibil să plângem de cealaltă parte a porților cerești când ne vom gândi la cum am trăit pentru Cristos, Care ne-a cumpărat cu un preț atât de mare. Lacrimile noastre vor fi lacrimi de regret și rușine, de remușcare din cauza vieților noastre trăite mai degrabă pentru noi înșine decât pentru El, Care „ne iubește, Care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1:5). Poate că nici nu am mai înceta să plângem în cer dacă nu ar veni Dumnezeu Însuși să ne ștergă lacrimile de pe obraji (Apocalipsa 21:4).

Scaunul de judecată al lui Cristos este, spre rușinea noastră, aproape în întregime ignorat de creștini. Cei mai mulți cu care am vorbit, își închipuie că înfățișarea înaintea lui nu va fi un eveniment prea important. Când îi întreb de ce, primesc de obicei ca răspuns

câteva argumente bazate pe unele concepții greșite care și-au făcut loc în mințile multora.

Supozițiile greșite mor greu. Am descoperit că nu pot învăța pe nimeni nimic despre scaunul de judecată al lui Cristos până nu elimin unele impresii care au golit această doctrină de o mare parte din sensul ei. Până nu vom fi dispuși să măturăm din cale aceste opinii, noi nu vom putea aprecia învățătura bogată a Bibliei pe această temă. Nici nu vom putea fi transformați de o doctrină care ar trebui să aibă impact asupra trăirii noastre de zi cu zi.

Iată câteva supoziții comune care trebuie puse sub semnul întrebării dacă dorim să recuperăm învățătura biblică despre scaunul de judecată al lui Cristos.

CONCEPȚII GREȘITE

În capul listei cu idei greșite se află crezul că nu poate exista o recapitulare a vieților noastre înaintea scaunului de domnie al lui Cristos deoarece, credincioși fiind, ne sunt iertate și aruncate „în fundul mării toate păcatele” (Mica 7:19). În fond, continuă acest argument, în ce-L privește pe Dumnezeu, greșelile și păcatele noastre din trecut nu mai există. „Oare nu le acoperă Calvarul pe toate?”, m-a întreat un prieten când am sugerat că unii oameni vor avea parte de regrete adânci și privilegii pierdute înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Pentru el, scaunul de judecată al lui Cristos nu înseamnă deloc judecată. Toți credincioșii vor trece prin fața lui cu brio.

Nu e deloc așa.

Să luăm aminte la cuvintele lui Pavel: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată

al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” (2 Corinteni 5:10). Această expresie, „binele sau răul”, răpește speranța nutrită de noi că eșecurile noastre nu se vor întoarce niciodată ca să ne bântuie. Ea ne amintește că Tatăl nostru din ceruri ne judecă în ciuda faptului că știm sigur că suntem copiii Lui pe veci.

Să ne aducem aminte de povestea lui Anania și Safira, care au mințit în privința prețului obținut pentru o proprietate a lor pe care o vânduseră, în așa fel încât să-și poată păstra o parte din banii primiți, în timp ce pretindeau că au dăruit toți banii bisericii (Faptele apostolilor 5:1–11). Deși erau creștini, au fost nimiciți de Dumnezeu și au murit pe loc pentru necinstea lor. Probabil că atunci când au ajuns în cer, s-au întreat: „Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Petru ne-a spus că Golgota a acoperit toate păcatele!”

Această experiență a Ananiei și Safirei, alături de altele de acest gen din Noul Testament, constituie o puternică evocare a faptului că *Dumnezeu îi judecă pe păcătoșii justificați*. Și dacă El ne judecă pe pământ, uneori până acolo că avem parte de moarte fizică, în mod cert nu este greu de crezut că El ne va judeca și în cer pentru modul în care am trăit aici. Așa cum spune Jim Elliff: „Asemenea avertismente transpiră efectiv prin toți porii Scripturii”. E adevărat.

Împăratul David, care a comis păcatele îngemănate ale adulterului și crimei, a fost judecat pentru păcatul său chiar și după ce l-a mărturisit și a primit asigurarea că este iertat de Dumnezeu. Natan a spus: „Domnul îți iartă păcatul..., nu vei muri. Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească săvârșind fapta

aceasta, fiul care ți s-a născut, va muri.” (2 Samuel 12:13–14). Dacă Anania și Safira ne aduc aminte de faptul că Dumnezeu ne judecă pentru păcatele nemărturisite, David ne aduce aminte de faptul că *Dumnezeu ne judecă pentru păcatele pe care le-am mărturisit și care ne-au fost iertate*. Iertarea juridică este una, iar disciplinarea pe care le-o aplică Tatăl copiilor Săi încăpățânați este cu totul alta.

Da, cei care se încred numai în Cristos în vederea mântuirii lor sunt răscumpărați, iertați pe veci și perfecți din punct de vedere legal înaintea lui Dumnezeu. Noi nu mai suntem sub condamnare, ci „am trecut de la moarte la viață” (1 Ioan 3:14). Noi intrăm în cer cu neprihănirea lui Cristos care ne este imputată; suntem acceptați pe baza meritului Său demn de laudă. După această afirmație toți creștinii trebuie să spună neapărat „Amin”.

Însă – și lucrul acesta este important – noi nu ar trebui să tragem concluzia că fiecare creștin se va descurca bine înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Noi putem suferi pierderi serioase; mulți dintre noi vor sta poate acoperiți de rușine în fața lui Cristos atunci când își vor viziona viețile. Nu este adevărat, așa cum învață unii, că la zece minute după întâlnirea noastră personală cu Cristos nimic nu va mai conta, pentru că vom primi toți aceeași răsplată. Ce se va întâmpla la scaunul de judecată poate avea consecințe permanente.

În iad există diferite pedepse, iar în cer există diferite răsplătiri. Acest lucru nu înseamnă că cerul se va împărți în oameni avuți și oameni lipsiți. În cele din urmă, toată lumea va fi fericită în cer, pentru că Dumnezeu ne va mângâia prin a ne șterge lacrimile din ochi. Fiecare

va fi slujitor și se va bucura de părtășia accesibilă tuturor care intră în prezența lui Dumnezeu prin intermediul lui Cristos. Însă nu vom avea cu toții aceleași privilegii, căci modul în care trăim pe pământ va avea un ecou veșnic. Pavel nu vedea o contradicție între a învăța despre justificarea prin credință și realitatea înrudită că vom fi judecați după toate faptele noastre făcute după convertire „când trăia[m] în trup”. De întrebările „Ce?” și „De ce?” ne vom ocupa în capitolele următoare.

O a doua concepție greșită este că nici măcar după convertire lucrările noastre nu presupun niciun merit înaintea lui Dumnezeu. Când reformatorii au predicat (în mod corect) despre faptul că suntem mântuiți numai prin har și nu prin fapte, unii teologi au continuat ideea lor și au susținut că nici pentru lucrările noastre de după mântuire nu avem niciun merit. Ei au ajuns la concluzia că în cer toți creștinii vor primi aceeași răsplată sau că diferențele de orice gen dintre ei se vor datora voii suverane a lui Dumnezeu. Mulți studenți la teologie care i-au urmat au acceptat aceeași premisă de bază.

Aproape toți creștinii sunt de acord cu faptul că unii credincioși vor fi aprobați de Cristos, în timp ce alții vor fi criticați și dezaprobați; cu toate acestea, se susține, consecințele negative de orice gen vor fi curând uitate după aceea. Dacă cineva va avea un statut diferit în cer, continuă argumentul, acest lucru ar sugera că faptele au un anumit merit pe care Dumnezeu îl recunoaște, iar acest lucru, se spune, este în contradicție cu harul lui Dumnezeu.

Hai-deți să testăm această premisă.

Firește că eu subscriu cu pasiune la ideea că dacă ne punem credința în Cristos, suntem declarați neprihăniți

de Dumnezeu din cauza lui Cristos și nu din cauza faptelor noastre. Faptele noastre dinainte de convertire nu ne asigură niciun merit în ochii lui Dumnezeu. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2:8–9). Dacă oricine care citește această carte crede că va fi mântuit din cauza eforturilor sale omenești, atunci va avea parte de dezamăgire pentru tot restul eternității.

Însă faptele făcute *după* ce am primit darul gratuit al vieții veșnice sunt speciale pentru Dumnezeu. Într-adevăr, același pasaj (citat mai sus) care afirmă că suntem mântuiți numai prin credință, continuă astfel: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (v. 10). Aceste lucrări sunt urmărite de Dumnezeu și Îl onorează pe El. Noi ar trebui să ne străduim să-I fim pe plac Lui, și pentru astfel de fapte ar trebui să fim răsplătiți. Deși ne rușinăm de ideea că ceva din ce facem noi ne aduce vreun merit, Cristos nu a ezitat să promită că cei care au făcut sacrificii vor fi „răsplătiți” (Luca 14:14).

Melanchthon, confidentul lui Luther și teolog și el, a făcut o distincție importantă între faptele dinaintea mântuirii, care sunt lipsite de merit, și cele de după convertire, pe care el le numește merituoase. El scria:

Noi afirmăm că faptele bune sunt merituoase – nu pentru iertarea păcatelor, pentru har sau pentru justificare (căci pe acestea le primim numai prin credință), ci pentru alte răsplătiri materiale și spirituale din această viață și din viața care va veni, așa cum spune Pavel (1 Corinteni 3:8), „Fiecare își va lua răsplata după osteneala lui”. *De aceea, vor*